

er saa indviklet, at jeg endnu ikke har truffet en eneste Jurist, som har haft samme Anskuelse derom som de andre, jeg har spurgt derom. Skulde der være begaaet noget Lovbrud, er det i alt Fald fuldt undskyldt ved Omstændighederne, og der er ikke Anledning til at vedtage en saa stærk Beslutning som den foreliggende. Hvad enten man nu vil følge den Betragtning, som er bleven fremjat af det Blad, jeg tidligere omtalte, Bladet „Politiken“, en Betragtning, som ubetinget erklærer, at der ikke er Spor af Lovbrud til Stede, eller man vil følge min noget mere moderate Betragtning, saa kommer man fra de forskellige Præmisses til den samme Konklusion, at der ikke er den fjerneste Grund til at vedtage denne Beslutning, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale Tinget at forkaste den.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Trier): Lige over for det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) skal jeg først sige et Par Ord. Naar det havde været et Motiv for ham til ikke at være Medforslagsstiller her, at en saadan Beslutning, naar den vedtoges, ogsaa burde medføre en Løsning af den Sag, som foreligger, saa vil jeg dertil sige, at det ikke for Flerparten har staaet som noget, der ikke var ganske naturligt og selvfølgelig, at hvis denne Beslutning vedtages, medfører den en Konsekvens i Retning af den Sags Afgørelse, som her foreligger, en Afgørelse, som staaer i Forbindelse med, at Vedtagelsen af denne Beslutning finder Sted i Dag. Jeg kan derfor ikke være enig i den Betragtning, at Tingets Ord og Beslutning, som det blev sagt, nødvendigvis skulde blive svækket og ikke styrket ved, at vi vedtog en saadan Udtalelse. — Naar dernæst det ærede Medlems andet Motiv til ikke at ville være Medforslagsstiller til den her omhandlede Beslutning var, at det var tvivlsomt, hvilken Minister der blev ramt derved, saa forekommer det mig egentlig heller ikke, at det er noget afgørende Punkt. Ramt derved bliver jo enhver af de Ministre, som have haft Lod og Del i, at Lovens Bestemmelser ikke ere blevne efterfulgte. Det kommer for saa vidt ikke an paa det rent personlige Spørgsmaal, hvem af de to Ministre, den virkelige eller den fungerende, det er, der skal tage Broderparten af Ansvar, Beslutningen vil ramme hvilken som helst af dem, der har bidraget til at hidføre den Situation, som i dette Øjeblik foreligger. — Dernæst sagde det ærede Medlem, at det Præcedens, som forelaa ved, at man for 25 Aar siden havde bevilget særlig Lønning til den afgangende Chef, maatte svække Vægten

af denne vor Beslutning. Det forekommer mig, at det er det modsatte, der er Tilfældet. Det, at der for Ministeren forelaa et saadant Præcedens, maatte naturlig lede hans Tanke hen paa at følge den Vej, som den Gang havde vist sig fremkommelig. Men det er jo ikke denne Vej, som er fulgt; den Vej, her er fulgt, er jo netop, til Trods for dette Præcedens, at foretage en Handling, som efter Ministeriets egen Mening staaer i Strid med Loven. Jeg kan derfor ikke se, at disse Motiver til ikke at betragte denne Beslutning som et Skridt, der egentlig burde finde Sted, i Virkeligheden kunne have nogen afgørende Vægt.

Lige over for det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner) skal jeg ogsaa sige et Par Ord. Han mente, at der ikke kunde trækkes saa stærk en Grænse mellem Begyndelsen og Slutningen af § 124, idet den Bestemmelse, som findes i det 1ste Affnit, om, at de, som afskediges paa Grund af Jorfremmelse, ville kunne forblive ved Undervisningsanstalten, indtil den begyndte Undervisningsstid er endt, ogsaa maatte kunne finde Anvendelse paa dem, som træde fra, fordi de 10 Aar ere udløbne. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det netop har været Tanken at sætte denne stærke Grænse, og det af den Grund, at man ved en Jorfremmelse ikke er i Stand til paa Forhaand at sige, naar Øjeblikket vil komme, og er derfor maaske afftaaren fra i Tide at træffe de nødvendige Foranstaltninger for, at en Officer uden Alempe skulde kunne træde fra paa selve den givne Dato. Hvor der derimod er Tale om, at 10 Aar skulde være forløbne, ved man det en Række Aar i Forvejen og vil altsaa kunne træffe sine Foranstaltninger, naar man har sin Opmærksomhed henvendt derpaa. Man kan utvivlsomt forlange af Administrationen, at den sørger for, at den vedkommende i Løbet af de 10 Aar bringes ud af den Situation, som gør det paatrængende ønskeligt at bevare ham i Stillingen. Jeg tror, det er dette dobbelte Hensyn, som har været afgørende for, at man i Begyndelsen af Paragraffen har truffet en Bestemmelse og i Slutningen af Paragraffen en anden. Naar det dernæst blev sagt, at § 7 i Loven af 1880, der siger, at Oberstløjtnanter og Oberster begge kunne fungere som Chefer for Undervisningsstolen, udelukkede den naturlige Opfattelse og beviste, at der i det foreliggende Tilfælde ikke kunde være Tale om Jorfremmelse i Hærlovens sædvanlige Betydning, saa forekommer det mig heller ikke at være afgørende. Jeg antager nemlig, at denne Bestemmelse om Jorfremmelse her